

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 października 2018 r. skierowanym przeciwko (...) S.A. (...) z siedzibą w W., powód A. P. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej:

- 1) kwoty 80.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę;
- 2) kwot 203,40 zł, 3.600 zł, 493,68 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania;
- 3) kosztów postępowania.

Nadto powód wniósł o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za szkody, które mogą się ujawnić na skutek przedmiotowego zdarzenia w przyszłości.

(pozew k. 3-15)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany podniósł, iż wypłacone powodowi w toku postępowania likwidacyjnego kwoty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę (28.000 zł), odszkodowania obejmującego zwrot kosztów opieki (766,08 zł) i zwrot kosztów zniszczonych rzeczy (240 zł) w pełni rekompensują skutki wypadku. Argumentował, że żądana kwota dalszego zadośćuczynienia jest wygórowana, a kwoty dalszego odszkodowania nieuzasadnione.

Nadto strona pozwana wniosła o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew k. 76-80)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 lipca 2016 r. powód poruszający się na rowerze, został potrącony przez wyprzedzający go samochód ciężarowy. Sprawca wypadku został skazany za nieumyślne naruszenie zasad ruchu drogowego i doprowadzenie do potrącenia powoda.

(okoliczności bezsporne, zeznania św. R. C. k.138v)

Sprawca wypadku miał wykupioną polisę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Pismem z dnia 5 września 2017 r. powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi, który uznał swoją odpowiedzialność gwarancyjną i wypłacił kwotę 28.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, 766,08 zł tytułem zwrotu kosztów opieki i 240 zł tytułem zwrotu kosztów zniszczonych rzeczy.

(okoliczność bezsporna, pismo k.49,49,50)

Bezpośrednio po wypadku powód trafił do szpitala, gdzie pozostawał do 18 sierpnia 2017 r. Kolejny raz z uwagi na złe samopoczucie powód był hospitalizowany w dniach od 7 do 16 września 2017 r.

Następnie powód odbywał rehabilitację w dniach 23.10.17 r. – 06.11.17 r., 15.01.18 r. – 26.01.17 r., 01.02.17 r. – 14.02.17 r. w pracowni fizjoterapii w M.. Każdy z cykli obejmował 10 dni zabiegowych.

Na zabiegi rehabilitacyjne i do lekarzy powód był zawożony przez członków rodziny. Odległość od miejsca zamieszkania do placówek w której odbywała się rehabilitacja i wizyty lekarskie wynosiła około 15-20 km.

Łączny koszt przejazdów został oszacowany na kwotę 493,68 zł.

(zaświadczenia k.37-39, zestawienie kosztów przejazdu k.60-66, oświadczenie k.67, zeznania św. M. P. k.138v-139, zeznania powoda k.139v)

Powód poniósł koszty leków w kwocie 204,34 zł.

(faktury k.52-59)

U powoda wystąpił typowa niepowikłana zaburzeniami psychicznymi reakcja na skutki wypadku.

(opinia psychologiczna k.97-102)

Powód doznał obrażeń o charakterze ortopedycznym skutkującymi długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 3%(pkt 92 załącznika) w odniesieniu do przebytego złamania wyrostków poprzecznych kręgów Th10 i THXI i 5%(pkt100 załącznika) w odniesieniu do przebytego złamania lewej łopatki. Stały uszczerbek na zdrowiu został spowodowany zwknięciem stawu obojczykowo-barkowego i wyniósł 10% z pkt 102 załącznika.

(opinia ortopedyczna k.113-116)

Sąd pominął wnioski dowodowe zgłoszone na rozprawie w dniu wobec tego, że były spóźnione. Powód od chwili wypadku odczuwał dolegliwości ze strony układu oddechowego o czym była mowa w pozwie. W pozwie zawarto też informację o wizytach w poradni neurologicznej. W opinii biegłego ortopedy wskazano, że ewentualna ocena tych dolegliwości powinna zostać przeprowadzona przez pulmonologa. Od 27.12.19 r.(k.134) pełnomocnik powoda znał ustalenia wymienionej opinii i nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych. W czasie posłuchania powodów w dniu 20 lutego 2020 r. powód wskazał, że odbył że w okresie od wypadku był u neurologa i ortopedy kilka razy. Zeznania powoda złożone na rozprawie o odbyciu wizyty u specjalisty nie dają podstawy do uznania, że złożenie wniosku o wydanie opinii przez biegłego jest uzasadnione na etapie postępowania przed zamknięciem rozprawy, skoro profesjonalny pełnomocnik miał o tym wiedzę na etapie składania pozwu.

Wobec niestawienia się na rozprawę świadka M. P. sąd pominął dowód z jej zeznań jako powodujący zwłokę w postępowaniu. Zeznania świadka nie były niezbędne dla ustalenia faktów, wobec tego że przesłuchany świadek potwierdził świadczenie przez M. P. pomocy po wypadku powodowi. Zakres niezbędnej pomocy osób trzecich wynikał z opinii biegłego, wobec czego nie zachodziła potrzeba czynienia w tym zakresie ustaleń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Pozwany odpowiada na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U.2013.392).

Pojazd był objęty umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zgodnie z art. 822 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ubezpieczyciel odpowiada za szkody wyrządzone w związku z ruchem ubezpieczonego pojazdu mechanicznego, w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza tego pojazdu.

Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody za szkody wyrządzone ruchem tego pojazdu odpowiada na zasadzie ryzyka. Na gruncie ustawy OC odpowiedzialność ubezpieczyciela jest węższa, aniżeli wynikałoby z powołanego przepisu. Odszkodowanie z ubezpieczenia OC przysługuje bowiem jedynie, gdy posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani

do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia (art. 34 ust. 1 ustawy OC). Odpowiedzialność ubezpieczyciela ogranicza się zatem do pojazdów mechanicznych (a nie obejmuje wszystkich „mechanicznych środków komunikacji”, jak ujmuje to art. 436 § 1 k.c. Przesłanki wypłaty odszkodowania są zatem w niniejszej sprawie następujące: 1) szkoda nastąpiła w związku z ruchem 2) pojazdu mechanicznego i 3) stanowi następstwo m.in. uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia.

W niniejszej sprawie, szkoda wiąże się z urazami których doznał powód na skutek wypadku.

Powód dochodził zasądzenia zadośćuczynienia, odszkodowania i ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do żądania zadośćuczynienia, Sąd zważył, iż jego materialnoprawną podstawę stanowi przepis art. 445 §1 k.c. w zw. z art. 444 §1 k.c. Zadośćuczynienie jest formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej i obejmuje swym zakresem wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które mogą powstać w przyszłości. Ma w swej istocie ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć. Dzięki niemu winna zostać przywrócona równowaga, zachwiana wskutek popełnienia przez sprawcę czynu niedozwolonego. Ma ono charakter całościowy i winno stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość. Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności sprawy, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Od osoby odpowiedzialnej za szkodę poszkodowany winien otrzymać sumę pieniężną, o tyle w danych okolicznościach odpowiednią, by mógł za jej pomocą zatrzeć lub złagodzić poczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. Nie ma natomiast podstaw do uwzględnienia żądania w takiej wysokości, by przyznana kwota stanowiła ponadto, ze względu na swoją wysokość represję majątkową. (vide: uchwała pełnego składu Izby Cywilnej SN z dnia 8 grudnia 1973 roku, OSNCP 1974 ,poz. 145)

W przedmiotowej sprawie powód doznał urazów kręgosłupa i łopatki, w związku z czym powstał u niej długotrwały uszczerbek na zdrowiu na poziomie 8% oraz 10% stały uszczerbek z tytułu zwichnięcia stawu obojczykowo-barkowego.

Powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu jedynie w związku z urazem barku, pozostały uszczerbek ma charakter uszczerbku długotrwałego czyli przemijającego, zaś rokowania co do poprawy stanu zdrowia są pomyślne. Dlatego w ocenie sądu właściwą kwotą zadośćuczynienia będzie kwota 38.000 złotych. Pozwany wypłacił powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 28.000 złotych.

Dlatego zasądzeniu podlegała kwota 10.000 złotych.

Z tych względów oddalono powództwo w tym zakresie w pozostałej części.

Badając następnie żądanie strony powodowej w przedmiocie zasądzenia odszkodowania, Sąd oparł się o art. 444 § 1 zd. 1 k.c., zgodnie z dyspozycją którego, w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził odszkodowania z tytułu kosztów opieki.

Z punktu widzenia ortopedy przez okres 6 tygodni po wyjściu ze szpitala powód wymagał pomocy osób trzecich po 3 godziny dziennie (tj. 19.08.17 r. – 30.09.17 r.)

Określając wysokość odszkodowania z tytułu opieki osób trzecich w w/w okresie sąd uznał **kwotę 367,92 zł.** (6tygx7dnix9zlx3h=1.134 zł). Pozwany wypłacił z tego tytułu kwotę 766,08 zł, co oznacza iż zasądzeniu podlega różnica pomiędzy tymi kwotami.

Ustalając wysokość kosztów opieki osób trzecich, sąd wziął pod uwagę to że pomoc była świadczona przez niewykwalifikowaną osobę bliską. Zdaniem Sądu, wysokość stawki godzinowej za opiekę świadczoną przez niewykwalifikowane osoby bliskie, należy odnieść do stawek netto minimalnego wynagrodzenia. Na rynku usług świadczonych przez niewykwalifikowane osoby, zwykle obowiązują stawki odpowiadające stawkom netto minimalnego wynagrodzenia. Zwykle dotyczy to usług w zakresie opieki nad dziećmi, osobami starszymi, sprzątnia. Pamiętać należy, iż osoby bliskie nie wykonują pracy w sposób zarejestrowany, co oznacza iż nie ponoszą kosztów z tytułu ubezpieczenia społecznego, składek zdrowotnych i podatku dochodowego. Zastosowanie zatem w tej sytuacji stawek wynikających z tabel profesjonalnych podmiotów świadczących usługi opiekuńcze byłoby nieuzasadnionym przysporzeniem na rzecz powoda, ponieważ obok wartości usługi opiekuńczej zawierałoby koszty pracy z tym związane, które nie zostały faktycznie poniesione.

Dlatego Sąd oparł się o stawki wynikające rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 września 2016 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r. (Dz.U. 2016 poz. 1456), sąd przyjął, że średnia stawka za godzinę pracy opiekuna wynosiła 9 złotych.

Powód domagał się także zwrotu poniesionych wydatków na koszty leków co udokumentował fakturami.

Dlatego Sąd zasądził kwotę 204,34 zł z tytułu zwrotu kosztów leków.

Powód dochodził także kosztów dojazdów. Przedstawił wyliczenie przejechanych kilometrów, które zostało potwierdzone zeznaniami syna powoda, który wykonywał przewozy. Powyższe korespondowało z załączoną do akt dokumentacją lekarską o odbytych wizytach i prowadzonej rehabilitacji.

Dlatego Sąd zasądził kwotę 493,68 zł z tytułu zwrotu kosztów przejazdu.

W pozostałej części powództwo w zakresie żądanego odszkodowania podlegało oddaleniu.

Z uwagi na aktualne brzemienie art. 442¹k.c. nie zasługiwało także na uwzględnienie żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

O odsetkach ustawowych, sąd orzekł na postawie art.481k.c. i zasądził odsetki od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art.100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając.

Powód wygrał proces w około 13%.

Wynagrodzenie pełnomocników stron wyniosło 5.417 złotych i zostało ustalone odpowiednio w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 z późn.zm.) i rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn.zm.)

Pozwany poza wynagrodzeniem pełnomocnika poniósł koszty wydatków na wynagrodzenie biegłych. (500zł)

Mając powyższe na uwadze, zasądzeniu na rzecz pozwanego podlegała kwota 4.490,56 złotych.

W toku procesu powstały nieuiszczone koszty sądowe, obejmujące koszty wynagrodzenia biegłych i opłatę sądową, które nie zostały pokryte w związku ze zwolnieniem powódki od kosztów sądowych. Obowiązkiem ich poniesienia, stosownie do dyspozycji art. 113 ust. 1 i 2 pkt 1 u.k.s.c., należało obciążyć strony, proporcjonalnie do tego w jakiej części każda z nich wygrała i odpowiednio – przegrała proces, co odpowiada kwocie 680,32 złotych obciążającej stronę pozwaną i w zakresie kwoty 4.552,90 złotych powoda.

SSO Ewa Steckiewicz- Ochocka

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.

SSO Ewa Steckiewicz- Ochocka